GODA SAMTAL OM SVÅRA ÄMNEN

En guide i mötet med föräldrar till de yngsta barnen

BRIS

Bris talar årligen med tusentals barn och vuxna och vi har med tiden lärt oss mycket om samtal och vilken skillnad samtal gör. Det här materialet riktar sig till dig som möter föräldrar eller andra vuxna som lever med barn innan skolåren. Det är tänkt att fungera som ett stöd i samtal med föräldrar om frågor kring deras barn. I texten används exemplet förskolan som en miljö där dessa samtal äger rum, men givetvis går underlaget att utgå ifrån i andra sammanhang där samtal med föräldrar sker.

© Bris 2023

Skribent: Anneli Öhrling
Projektledare: Johanna Kihlgård
Formgivning: Kajsen Burell
Illustrationer: Elin Svensson

Tack till barnen i förskoleklass C i Hammarbyskolan Södra våren 2023, för bidraget till illustrationerna.

Samtalsstödet har tagits fram av Bris med stöd från Egmont Fonden.

Läs mer i Bris rapport *Se mig – Rätten till stöd tidigt i livet* på bris.se/om-bris/publikationer

Tryck: Trydells

Råd om samtal

Samtal har vi hela dagarna, utan att kanske fästa så stor vikt vid hur eller vad vi gör. Samtidigt går det att ägna ett helt liv åt att utveckla vår förmåga till samtal. Det är vanligt att vi känner oss osäkra när vi ska prata om ämnen som känns svåra, känsliga eller kanske privata. Det finns tyvärr ingen universallösning, inget facit eller enkelt knep för att göra ”rätt”. Även om samtal på olika vis kan vara svåra och kännas jobbiga är det också i samtalet som möjlighet till förändring bor. Det här materialet är tänkt att fungera som ett stöd till dig för att öka möjligheten till fler och bättre samtal, samtal som kan göra skillnad för barn.

Inför samtalet

Samtal kräver ett visst mått av förberedelse – särskilt samtal som av någon anledning är svåra. Generellt kan samtal med föräldrar om deras barn vara känsliga, då barnen för de allra flesta är det mest värdefulla de har. Hur mycket tid som behövs varierar förstås, en rekommendation är att ni på arbetsplatsen skapar utrymme för förberedelse inför samtal som känns svåra.

Bemötande

Ett gott bemötande är en förutsättning för ett gott samtal. Det ökar dessutom sannolikheten för att personer vi möter kommer att lyssna och förstå det vi vill förmedla. Det ökar också möjligheten till samarbete och därmed också att barnets rättigheter tillgodoses.

Samtal och bemötande kan kännas extra svårt i relation till individer och situationer som utmanar oss på olika sätt. Därför är det viktigt att redan inför mötet fundera över det som kan bli utmanande för dig. Är det att temat du vill lyfta är känsligt, att det är första gången du ska ha ett samtal som detta eller har du erfarenheter av egna eller andras samtal med dem du ska möta? Om du inte kan definiera vad det är som känns svårt ska du inte ignorera känslan utan i stället ta hjälp av en kollega eller arbetsledning för att förbereda dig.

Frågor att fundera över:

- Vad tycker jag är svårt i samtal?
- Vilket beteende eller problem hos dem jag möter triggar mig? Vad gör mig arg, ledsen eller upprörd?
- Vad behöver jag och vem kan ge mig det jag behöver för att det ska bli så bra som möjligt?

Samtalets syfte

Ett samtals ramar hjälper oss att skapa trygghet, både för oss som leder samtalet och för dem vi möter. Genom att fundera igenom syftet med samtalet ökar du sannolikheten att du når dit du vill. En rekommendation är att formulera ett syfte som även går att dela under samtalet. Det är ofta hjälpsamt att påminna sig om att det är svårt att vara den som vågar göra något åt en oro eller agera för ett barns räkning. Men vi skyddar inte barnet genom att undvika det svåra. Genom att genomföra samtalet visar du omsorg och lämnar barnet mindre

ensam. Förändring börjar med att vi vågar närma oss det svåra eller komplicerade.

Ett vanligt syfte med svåra samtal om yngre barn är att framföra oro för barnet. Oro har ofta sitt ursprung i omsorg, vilket är viktigt att du förmedlar till dem du möter. Det är också bra att vara medveten om att vanliga reaktioner från föräldrar kan vara att bli arg, sårad eller ledsen. Att ha formulerat syftet i förväg hjälper dig att hålla fast vid det, och framföra det, även om det blir obekvämt eller jobbigt.

Frågor att fundera över:

- Vad är syftet med samtalet – vad är anledningen till att ni ses?
- Vad vill du uppnå, var vill du att ni ska vara efter ert samtal?
- Behöver du ta reda på något innan samtalet?
- Behöver du ta stöd av en kollega eller chef innan samtalet?

Praktiska förberedelser

Inför samtalet behöver du fundera över praktiska förutsättningar. Glöm inte bort att det kan vara bra att öva. Du kan inte styra den du möter och hens reaktioner, men du kan påverka hur du hanterar och reagerar på det som händer. Ett tips är att träna tillsammans med en kollega. Att ha övat på samtal gör dig tryggare i mötet med andra.

De praktiska förberedelserna handlar till exempel om att bjuda in, välja tid och bestämma vilka som ska medverka. Om barnet inte är med, behöver hen då informeras på annat vis?

Frågor att fundera över:

- Finns det tid och möjlighet för mig att få stöd och att få öva?
- Var kan vi sitta ostört?

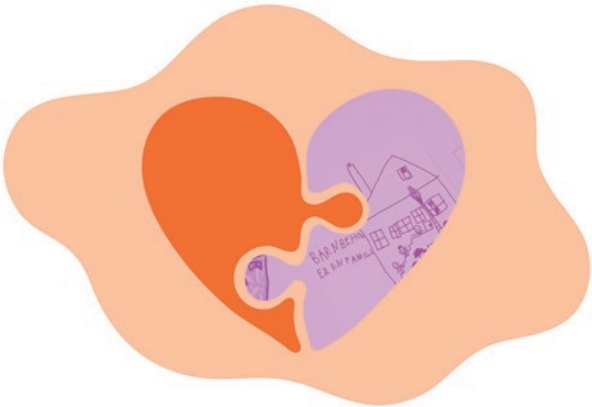

Under samtalet

Med förberedelser kommer du långt, men du kan inte förbereda dig för allt. För att möta eventuella utmaningar eller hinder under samtalets gång får du här några verktyg som ofta är hjälpsamma.

Att börja ett samtal

Inled med att berätta om samtalet – vad är syftet med att ni ses? Stäm av med föräldern om den har något den vill prata om. Behöver ni resonera om vad innehållet i samtalet ska vara? Kanske vill också föräldern lägga till något – om inte nu, när kan ni prata om det?

Det är lätt att undvika att berätta om det som är svårt. Det kan kännas jobbigt att lyfta och det är lätt hänt att vi krånglar in oss i förklaringar som gör det svårare att förstå. Undvik att ha dolda agendor, var tydlig och berätta om anledningen till att ni ses. Använd gärna konkreta exempel.

Exempel:

> Hej och välkomna hit. Vi träffas idag för att jag är orolig för hur ni har det. Jag har tidigare påpekat att ni kommer sent och att ditt barn inte har tillräckligt varma kläder. Det gör att jag gärna vill prata med er. Hur ser ni på det här som jag beskriver?

Lyssna

Vår lust att lyssna på andra är ofta tätt sammankopplad med i vilken utsträckning vi själva blir lyssnade på. När vi vill att någon ska kunna lyssna på oss måste vi alltså lära oss att först lyssna på den vi möter. Inta därför en lyssnande position och låt föräldern komma till tals genom att i samtalet lämna utrymme för funderingar och frågor om det du har framfört.

Det är lätt att hamna i polariserande positioner, att ni – du och föräldrarna – har olika perspektiv på det som skett eller om orsaken till ett problem. När vi vill förklara, ge råd eller hjälpa är det lätt att i all välmening försöka övertyga eller rätta andra. I själva verket är det ofta mer effektivt att först lyssna och försöka förstå.

Exempel:

> Jag hör att du har många tankar om det här, vill du berätta om hur du ser på ditt barns svårigheter?
>
> Jag hör att vi har olika syn på det som hände förra veckan, det går att se ur olika perspektiv. Jag märker att du vill ditt barns bästa.

Ställ öppna frågor

Frågor som inte går att svara på med ett ja eller nej uppmuntrar till berättande och dialog. De gör det möjligt att få fler perspektiv på barnet, familjen eller de svårigheter som uppstått. Motsatsen är slutna frågor som ”Brukar det bli bråkigt hemma?” eller ”Blir du ledsen?”, sådana begränsar istället berättandet. Öppna frågor börjar ofta med hur, när eller vad.

Exempel:

Hur var det för dig att höra det här, vad tänker du om det jag berättar? Berätta gärna mer om hur ni brukar göra hemma?

Ha barnet i fokus

Din roll i samtalet är att hålla fokus på barnet. Särskilt viktigt och utmanande kan det vara under samtal där föräldrar känner sig misstrodda eller skuldbelagda. Livet är komplext, människor har många anledningar att handla på ett visst sätt och det kan finnas många skäl till att föräldrar brister eller har svårigheter. Det är lätt att uppmärksamheten under samtalet riktas mot annat än barnet. Genom att återkommande föra tillbaka samtalet till att handla om barnet, barnets behov, upplevelser och erfarenheter ökar du möjligheten att barnet och dess behov kommer i fokus.

Exempel:

Jag förstår att vi ser olika på det som skedde. Berätta, hur tror du det var för barnet i den här situationen?

Jag förstår att ni föräldrar är oense, på vilket sätt märker ert barn det? Hur blir det för hen?

Jag förstår att ni har synpunkter på förskolans resurser, kan du berätta mer om vad du tror ditt barn skulle må bra av?

Var konkret

Att använda omskrivningar eller generaliseringar eller att linda in sin oro skapar ofta mer osäkerhet än när det framförs på ett tydligt sätt med konkreta exempel. Berätta om vad du har sett, dina observationer eller din oro. Undvik att säga vad föräldern borde göra i stället och hur hen kan lösa problemet eller förändra sig. Försök att börja meningar med att säga ”Jag märker” eller ”Jag såg”. Undvik formuleringar som ”Du gör alltid” eller ”Det blir alltid”.

Exempel:

Sedan efter sommaren ser vi en förändring. Jag märker att du lätt blir arg och skäller vid hämtning och det gör att jag undrar hur ni har det.

Röst och tonläge

Försök att behålla ditt lugn, även om den du pratar med blir upprörd, arg eller orolig. Rösten är ett sätt att förmedla lugn och trygghet. Om den du pratar med höjer sin röst tenderar vi att också höja vår egen röst eller prata forcerat. Hur du agerar, pratar och rör dig kommer att påverka samtalets karaktär. Det kan också vara hjälpsamt att försöka sätta ord på sådant som händer eller inte sägs i samtalet.

Exempel:

Jag märker att du blir tyst, det kan vara svårt att lyssna på oro om sitt barn. Hur blir det här för dig?

Jag märker att du höjer rösten, är det något särskilt som gör dig upprörd – vill du berätta?

Förmedla hopp och bekräftelse

Ett sätt att göra ett samtal tryggare och lägga grund för fortsatt samarbete är att förmedla att oron bottnar i omtanke och att du känner hopp om att förändring är möjlig, samt att det finns hjälp att få. Ett normaliserande perspektiv skapar också trygghet, exempelvis genom att normalisera svårigheter och reaktioner hos föräldrar med att utmaningar är en del av livet och att ingen klarar allt själv. Att bekräfta den vi möter, hens känslor, handlingar och upplevelser, kan göra att hen känner sig sedd och förstådd. Det in sin tur ökar möjligheten till ett gott samtal.

Exempel:

Jag förstår att du kämpar och gör allt du kan, jag ser hur du anstränger dig. De konflikter som uppstår hemma är svåra och det är vanligt att behöva mer hjälp.

Jag har träffat andra som har fått bra hjälp av socialtjänsten under jobbiga perioder.

Det är vanligt att må dåligt i en separation, det är inte konstigt att det märks i familjen. Det finns hjälp att få.

Sammanfattning och avslut

Inför avslutet av samtalet är det hjälpsamt att göra en sammanfattning för att vara säker på att ni är eniga om innehållet. Vad har ni kommit överens om, hur går ni vidare, vem gör vad och hur följer ni upp? En sammanfattning kan också innehålla information om hur samtalet har gått. Betona särskilt era gemensamma försök att göra det bättre för barnet. Det kan vara hjälpsamt att försöka fokusera på och avsluta med det som fungerar, förälderns förmågor eller hopp om förändring.

Exempel:

> Då ska vi avsluta det här mötet. Idag har vi pratat om hur vi tillsammans kan göra det bättre för ditt barn på förskolan. Vi har olika syn på delar av problemet, men vi vill tillsammans göra det bättre. Jag märker att ni vill göra det lättare för barnet och att ni kom på det här mötet visar verkligen på det. Nästa gång vi ses bjuder vi också med specialpedagogen. Vi ses om två veckor.

Efter samtalet

När samtalet är slut är det lätt att tänka att ”vi är klara”, men ibland är det mer hjälpsamt att se samtalet som början på en process. Därför bör inte tid för reflektion underskattas. Hur gick det? Kan du utvärdera samtalet tillsammans med någon? Hur går ni vidare?

Ta hjälp och stöd

Behöver du stöd? När vi står där med ovisshet eller oro ska vi inte behöva uppfinna stödet, utan vi behöver veta vart vi kan vända oss och vem som kan stötta. Ingen klarar allt på egen hand. Stöd från organisationen, ledning och chefer spelar stor roll. Frågor som kan vara bra att fundera över efter ett samtal kan vara: ”Kom det fram någon ny information som behöver vägas in i vår tidigare bild eller bedömning?”, ”Behöver någon åtgärd vidtas?” och ”Behöver någon återkoppling ske till barnet?”. Det kan vara viktigt för barn att veta att vuxna kallar till möten och försöker göra det bättre. Det visar barn att det finns vuxna som lyssnar och agerar.

Kanske behöver familjen du möter mer stöd? Kan du ta reda på vilket stöd som finns i din kommun? Vuxna kan själva söka stöd för sin familj hos socialtjänsten genom en egen ansökan. Ofta erbjuder kommuner förebyggande stöd till föräldrar. Förskolan kan här spela en stor och viktig roll genom att informera om detta, samt verka som en länk för familjer att få mer stöd och hjälp.

Håll ut

Om du känner dig missnöjd eller otillräcklig efter samtalet är det lätt att bli frustrerad. Det kan kännas hopplöst när dina ansträngningar inte får önskad effekt. Då behöver du påminna dig om att förändring tar tid och att ett samtal kan så ett frö till förändring som på sikt gör skillnad för ett barn. Dessutom är det hjälpsamt att sätta ord på oro, bekymmer eller problem. Det gör situationen talbar och skapar möjligheter att följa upp eller agera på den, nu eller senare.

Kom ihåg att om en förälder motsätter sig eller har invändningar mot den oro eller de problem du ser är det inte skäl för att ändra syfte eller målsättning med mötet. Du kan skapa ett gott samtalsklimat utan att anpassa ditt syfte och målsättning. Starka känsloreaktioner kan bli lättare att förhålla sig till om du påminner dig själv om att den du möter inte haft samma tid till förberedelse och reflektion som du har haft, utan kan reagera i affekt och bli överraskad över det du berättar i samtalet.

Oförberedda samtal

I en snabb vardag kan det kännas lockade att klara av samtal i farten. Samtal kräver tid, men det gör motsatsen också. Att inte prioritera samtal och goda relationer får konsekvenser som vi varken har tid eller råd med. Försök att se samtal som en investering som frigör tid, inte tvärtom.

Många gånger går samtal att planera, men det händer såklart att behovet av svåra samtal uppstår i vardagen, i farten, kanske i hallen vid hämtning. Om föräldern är initiativtagare till ett samtal som du bedömer inte ska äga rum där och då är det ditt ansvar att försöka avstyra och bjuda in till samtal vid ett annat tillfälle. Det kan vara viktigt att påminna oss om att stress påverkar vår förmåga att lyssna och känna empati med andra – vilket sällan är bra förutsättningar för goda samtal. Det kan i ett sådant läge vara hjälpsamt att hålla fokus på barnet och hur hen påverkas av den här situationen.

Exempel:

> Jag hör att du har mycket att prata om och jag tänker att det vore bra om vi pausar det nu – när ditt barn är med. Kan du komma en halvtimme tidigare imorgon? Då ska jag se till att vi kan prata i lugn och ro.

Anmälan till socialtjänsten

Ibland räcker det inte att ha samtal med föräldrar om det man ser, utan oron för hur barnet har det gör att vuxna behöver agera genom att göra en orosanmälan till socialtjänsten. Varje barn behöver och har rätt att få sina grundläggande behov tillgodosedda för att kunna utvecklas och må bra. För många är verkligheten dock en annan. Personer som i sin yrkesutövning möter barn och unga är anmälningsskyldiga. Anmälningsskyldiga ska enligt socialtjänstlagen genast anmäla till socialtjänsten om de i sin verksamhet får kännedom om eller misstänker att ett barn far illa.

Att inse att ett barn far illa är smärtsamt och det kan vara lättare att identifiera sig och känna med de vuxna än att se en situation ur barnets perspektiv eller utifrån barnets rättigheter. Ofta vill vi inte tro det värsta. Att anmäla oro för ett barn till socialtjänsten ses av många som en sista utväg. För barnet kan det dock vara vägen till nödvändig förändring. Ju förr socialtjänsten kan ingripa och erbjuda stöd eller skydd, desto mindre skada tar barnet av sin utsatthet. En misstanke eller en kännedom kan grunda sig i en egen iakttagelse och oro utifrån vad du sett eller hört som tyder på att ett barn far illa.

En anmälan kan ske flera gånger och av flera olika personer. För att barnets situation och hjälpbehov ska uppmärksammas kan socialtjänsten behöva kontaktas igen med mer eller ny information. Känner du dig osäker på hur du ska göra, kan du alltid konsultera socialtjänsten om hur du ska agera. Du kan rådgöra med socialtjänsten anonymt, så länge du inte uppger vilket barn det gäller.

När du anmäler

En vanlig oro kan vara att en anmälan ska göra situationen värre för barnet eller att relationen med familjen ska försämras. För många föräldrar är en anmälan till socialtjänsten en omvälvande upplevelse. Hur gärna vi än vill så kan vi inte hindra att föräldrar blir ledsna, arga eller besvikna. Det vi däremot kan påverka är hur vi agerar innan, under och efter en anmälan. Du kan finnas kvar för familjen, trots att det är svårt. Genom att du har samtalat med föräldrar har du skapat en relation till familjen – en relation som också kan bära genom en anmälan. Goda relationer håller också i svåra situationer.

Genom att du har satt ord på dina funderingar eller din oro kring barnet och samtalat med föräldrarna har du också fått information som hjälper dig att formulera din oro i en anmälan. När du skriver en

anmälan, berätta om det du sett och beskriv din oro kring barnets situation. Det är information som är viktig för socialtjänsten.

I många fall är det bra om en orosanmälan föregåtts av ett samtal med föräldrarna. Då ökar chansen att föräldrarna inte känner sig förbisedda. Det är bra om de har fått information om anmälningsplikten och att utgångspunkten är att socialtjänsten kan erbjuda stöd och att det sker av omtanke för barnet. Hur föräldrarna reagerar på era beskrivningar av det ni uppmärksammat kan i sig vara viktig information för socialtjänsten.

Det finns dock situationer när det är viktigt att inte prata med föräldrarna i samband med en orosanmälan. Om ni misstänker att ett barn är utsatt för våld eller övergrepp ska ni genast göra en anmälan till socialtjänsten och inte prata med föräldrarna om det. Det kan innebära en risk för barnet om föräldrar informeras. Socialtjänsten ska alltid göra en skyddsbedömning och i samband med den kan de behöva prata med barnet, utan föräldrarnas vetskap.

Exempel:

Vi har pratat om hur ert barn har det, både här på förskolan och hemma. Vi märker att ni föräldrar anstränger er för att det ska fungera bättre. Men vår oro för hur ni har det har inte blivit mindre under den här tiden och vi tycker att ni behöver mer stöd. Som vi berättade om tidigare är vi skyldiga att se till att barn får det stöd de har rätt till. Det gör att vi nu kommer att ta kontakt med socialtjänsten för att de ska kunna se över om de kan erbjuda er hjälp och stöd i er situation.

Checklista inför svåra samtal

1. **VÅGA VARA DEN SOM GÖR NÅGOT.** Ofta har vi många anledningar att undvika att fråga eller sätta ord på vår oro. Det är vanligt att vara rädd att såra, ha fel eller göra situationen värre. Ofta är det precis tvärtom. Genom att samtala kan vi visa omsorg och genom att prata om svåra saker lämnar vi barn mindre ensamma.

2. **VAR KONKRET OCH TYDLIG.** Att linda in sin oro genom att använda krångliga omskrivningar skapar ofta mer oro och osäkerhet än när det framförs på ett tydligt sätt. Använd konkreta exempel. Undvik omskrivningar och generaliseringar. Berätta vad du tänker eller har sett. Du kan börja meningar med att säga: ”Jag märker” eller ”Jag såg”.

3. **LYSSNA.** Inta en lyssnande position och låt föräldern komma till tals. Det är större chans att själv bli lyssnad på om du först lyssnar på den du samtalar med. Du kan säga: ”Jag hör att du har många tankar om det här. Vill du berätta om hur du ser på det?”.

4. **STÄLL ÖPPNA FRÅGOR.** Frågor som inte går att svara med ett ja eller nej uppmuntrar till berättande och dialog. Använd därför frågor som börjar med hur, vad eller när. ”Hur var det för dig att höra det här, vad tänker du om det jag berättar?”.

5. **HA BARNET I FOKUS.** Samtal som kanske handlar om föräldrars svårigheter eller barns utmaningar kan lätt hamna i en diskussion om rätt och fel. Undvik skuldbeläggande och polarisering. Försök flytta fokus till barnet och ställ frågor som: ”Hur blir det för barnet i den här situationen?”.

6. **BEKRÄFTA OCH FÖRMEDLA HOPP.** Bekräfta den du möter och normalisera svårigheter. Syftet med mötet grundar sig i omsorg om barnet. Ett exempel kan vara: ”Det är vanligt att må dåligt i en sådan här situation, det är inte konstigt att det märks i familjen. Det finns hjälp att få, vill du att jag berättar mer om det?”.

7. **TA HJÄLP.** Svåra samtal kräver mycket av oss. Det är lätt att drabbas av frustration, ilska, oro eller att dras med i konflikter eller diskussioner. Då behöver vi stöd av andra, handledning, stöd av chef och kollegor.

8. **AGERA.** Var den som gör skillnad för ett barn! Vänd dig till din kommuns socialtjänst, där finns mer hjälp att få. Ett annat sätt kan vara att ringa till socialtjänsten för att få rådgivning. Finns kvar för barnet och familjen även efter en anmälan.

Förberedelser inför ett svårt samtal

Kopiera gärna detta uppslag!

➜ Vad är syftet med samtalet?

Ett samtals ramar hjälper oss att skapa trygghet både för den som leder samtalet och den vi möter. Vad är anledningen till att vi ses? Vad vill jag uppnå, var vill jag vara efter vårt samtal?

➜ Vad vill jag förmedla under samtalet?

Undvik att använda omskrivningar eller generaliseringar, det skapar ofta mer oro och osäkerhet. Var tydlig och använd konkreta exempel. Vad har jag sett? Vad är mina observationer och min oro?

➜ Mina utmaningar i samtalet?

Vad kan vara utmanande, vad oroar jag mig för, vad kan trigga mig, göra mig arg, ledsen eller upprörd? Hur hanterar jag det?

➜ Vad kan jag vara hjälpt av under samtalet?

Vilka verktyg behöver jag öva på innan samtalet, och vad kan jag behöva påminna mig om att använda mig av under samtalet?

- ☐ **Att lyssna.** Inta en lyssnande position och låt föräldern komma till tals, det är större chans att bli lyssnad på om jag först lyssnar på den jag samtalar med.
- ☐ **Att ställa öppna frågor.** Frågor som börjar med hur, vad eller när.
- ☐ **Att sätta barnet i fokus.** Ställa frågor som ”hur blir det för barnet i den här situationen?”
- ☐ **Att vara konkret.** Använda konkreta exempel, vad jag har sett och vad som är min oro.
- ☐ **Att tänka på röstläge.** Hur jag pratar och hur jag använder min ton kommer påverka samtalets karaktär. Kom ihåg att inte smittas av ett högt eller frustrerat tonläge.
- ☐ **Att förmedla hopp.** Bekräfta den jag möter och normalisera svårigheter. Syftet med mötet grundar sig i omsorg om barnet.

➜ Vad behöver jag från mina kollegor/arbetsledning?

Svåra samtal kräver mycket av oss. Då behöver vi stöd av andra. Vad behöver jag innan samtalet? Kan jag öva och reflektera tillsammans med en kollega? Vem kan jag vända mig till efteråt, vem stöttar mig i tankar om åtgärder eller fortsatt planering?

➜ Ställningstagande om anmälan?

Våga vara den som gör skillnad för ett barn. Har jag övervägt min oro, misstänker jag att barnet far illa? Bör jag göra en anmälan?

HÄR NÅR DU BRIS

Om du efter att ha läst den här informationen fortfarande känner dig osäker på hur du ska gå vidare kan du ringa Bris vuxentelefon om barn på 0771-50 50 50. Där kan du få råd och stöd, både kring den faktiska situationen, hur du kan samtala med föräldrar och hur du kan gå vidare för att barnets rättigheter ska tillgodoses.

För barn och unga

Barnens rätt i samhället. Stöd för barn och unga, varje dag, året runt.

- Ring och sms:a 116 111, chatta och mejla på bris.se.
  Samtalet är gratis och anonymt.
- Du kan även träffa oss på en Brismottagning.

För dig som arbetar i förskola

Arbetar du i förskola och vill lära dig mer om svåra samtal med vårdnadshavare? Gå Bris digitala grupputbildning!

Skanna QR-koden för att läsa mer:

Fler tips och råd på ***bris.se***

BRIS